

Ἀγαπημένοι,

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΑ πάντοτε".

Εἴχαμεν πεῖ γιά τό ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ καί εἴχαμεν μιλήσει διά τήν Θεῖαν Αὐτάρκειαν. Ὅμως ἡ λέξις αὐτή τί ἔννοϊαν δίδει; Ὅταν λέγωμεν Αὐτάρκειαν ἔννοοῦμεν τοποχρονικήν Αὐτάρκειαν πού ἀσφαλῶς θά πρέπει νά εἶναι κάτι πού νά μᾶς δόξῃ τήν ἱκανοποίησιν ἀπό ὅλας τᾶς ἀπόψεις. Ὅταν λέγωμεν ὅμως Θεῖαν Αὐτάρκειαν δέν ἔννοοῦμεν αὐτό. Ὁ Ἄνθρωπος ἔννοεῖ τήν ἱκανοποίησιν σάν μιᾶ κατ᾽στάσιν ἀφοῦ προηγουμένως γινώρισε μιᾶν ἄλλην, τό ἀνικανοποίητο. Καί τώρα ἔχοντας κάτι, ἄν ὄχι ὡς—ὕλικό κάτι, μιᾶν κατ᾽στάσιν πάλιν, τόν ἱκανοποιεῖ. Ὅστε βασίζει τήν αὐτάρκειάν του ὁ Ἄνθρωπος σέ κάτι πού δέν εἶναι ὁ ἑαυτοῦ του, σέ κάτι πού τοῦ συμπληρώνει μιᾶν κατ᾽στάσιν. Ἀσφαλῶς ὁ ἐρευνητής τῆς ἀληθείας δέν θά ἔννοῃ αὐτό.

Ὅταν λέγωμεν Αὐτάρκειαν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ἔννοοῦμεν—τήν Παντοδυναμία Παναγαθότητα καί Πανσοφία τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ σάν Ἀλήθεια Ζωή. Ὁ ΘΕΟΣ σάν ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ—ἡ Ζωή.

Καί τώρα, ὅταν λέγωμεν Ζωή δέν θά ἔννοοῦμεν τό φαινόμενο τῆς Ζωῆς κάτι πού νομίζουμε ἢ βλέπομεν ὅτι Ζεῖ πού γεννήθηκε καί ἀποσύρεται. Ὅταν λέγωμεν Ζωή ἔννοοῦμεν τό ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ.

Στά φαινόμενα τῆς Ζωῆς θά ἴδωμεν τήν Ζωήν στά διάφορα τῆς στάδια. Καί ἔχομεν πεῖ, ὅτι, ἀπαραίτητο πρέπει νά εἶναι μιᾶ μορφή διά νά μᾶς δώσῃ τό φαινόμενο τῆς Ζωῆς, μιᾶ μορφή πού ἀρχίζει ἀπό τό σπέρμα, ἐξελεύσεται εἰς τό εἶδος, μεγαλώνει, μᾶς δίδει τήν ἔκφρασιν τοῦ εἶδους, τήν ὠρίμανσιν, τό γῆρας καί τό φαινόμενο πού λέγομεν θάνατον. Καί βλέπομεν τήν Ζωήν φαινόμενον σέ διάφορα στάδια. Τί εἶναι ἡ Ζωή τοῦ ἐμβρύου, τοῦ νηπίου, τοῦ παιδός, τοῦ ἀνδρός, τοῦ γέροντος, Ζωή, ἡ ἔκφρασις τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, τήν βλέπομεν διαφορετικήν τήν ἔκφρασιν αὐτή ἀπό τόν τρόπον χρησιμοποίησεως τοῦ Νοῦ καί τῆς ἱκανότητος τῆς ἐκφράσεως διά τοῦ Νοῦ σάν σκέψιν, φεωσ, δράσεως, καί αὐτό ὀνομάζομεν ζωή. Καί ὀμιλοῦμεν διά τόν Ἄνθρωπον.

Μποροῦμεν νά μελετήσωμεν κατά τόν ἴδιον τρόπον καί ἄλλα φαινόμενα τῆς ζωῆς εἰς τό φυτικό καί ζωϊκό βασίλειον. Καί θά δοῦμεν τό φαινόμενο τῆς ζωῆς ὄχι τήν Ζωήν σέ πολλοῦς τρόπους, πολύ διαφορετικούς σέ κάθε εἶδος.

Τώρα τί εἶναι ἡ Ζωή; Ἔχομεν πεῖ ὅτι ὑποσυνειδήτως ἢ ἐνσυνειδήτως τό φαινόμενο τῆς ζωῆς περιλαμβάνει τήν χρησιμοποίησιν τοῦ Νοῦ. Ὑποσυνειδήτως θά ἴδωμεν αὐτό εἰς τό φυτικό βασίλειον καί στό ζωϊκό βασίλειον. Ὅταν λέγωμεν Ζωή ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, ὅμως, δέν ἔννοῶ τήν ἔκφρασιν τοποχρονικήν ἐνός φαινομένου πού θά μᾶς δώσῃ ὡς ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ Νοῦ τήν γνῶσιν ἢ καί τήν σοφίαν ἀκόμη, ὅσον ἀφορᾷ τόν Ἄνθρωπον, ἀλλά θά ἴδω τήν Ζωήν Πανσοφίαν.

Εἴχα πεῖ προηγουμένως τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ Πανσοφίαν καί αὐτό ἔννοῶ, καί εἶναι ἕνα χαρακτηριστικό τῆς Ζωῆς ἢ Πανσοφία, ἢ Παντοδυναμία,

Βλέπω μέσα στά φαινόμενα τῆς ζωῆς τήν δύναμιν τοῦ ὑπάρχειν καί νά ὑπακούῃ τό φαινόμενον τῆς ζωῆς σ' ἕναν προκαθορισμένον κύκλον ὑπάρξεως μέσα εἰς τό ὅρια τοῦ Νόμου. Χωρίς τήν δύναμιν κανένα φαινόμενο τῆς ζωῆς δέν εἶναι δυνατόν νά παρουσιασθῇ. Ὅστε, τήν δύναμιν τήν βλέπω σέ διαφόρους βαθμούς μέσα στα φαινόμενα τῆς ζωῆς ὅπως εἴχα ὀη προηγουμένως καί τήν γνῶσιν—σοφία.

Τώρα ὅμως, τί εἶναι ἡ Παντοδυναμία; Ἡ Παντοδυναμία ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ; Αὐτή ἡ Παντοδυναμία ἔχει ἀνάγκην ἐκφράσεως; Ἀσφαλῶς ὄχι, γιατί ἀπό τήν στιγμήν πού θά ἔχωμεν τήν ἔκφρασιν περιορίζομεν τήν Παντοδυναμίαν σέ φαινόμενον πού περιλαμβάνει τήν δύναμιν καί τήν δυνατότητα.

Παναγαθότητα, ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ. Τί μπορεῖ νά εἶναι αὐτή ἡ Παναγαθότης; Ἀσφαλῶς ἡ Παναγία. Ἄς ἴδωμεν τώρα τήν Παναγαθότητα ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ μέσα εἰς τᾶς ζώσας μορφάς. Αὐτή ἡ Παναγαθότης μέσα στήν ἕλην ἐν συνδυασμῶ με τήν Πανσοφίαν καί Παντοδυναμίαν εἶναι ὁ Νόμος τῆς Συνοχῆς τῆς Ἐλξεως. Στούς Ψυχικούς καί Νοητικούς κόσμους, καί ἄρχην, ὁ Νόμος τῆς Συμπαθείας, συντονισμοῦ. Ὅλα εἶναι μέσα εἰς τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ὅλα, προσέξτε εἰς τό σημεῖον αὐτό.

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, Ζωή μᾶς δίδει τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς. Ἄπο τὴν στιγμήν πού θά δοθῇ τὸ φαινόμενον τοποχρονικόν φαινόμενον, μία ζῶσα μορφή, ἀρχίζει μία νέα ζωὴ μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ " Ἀντανελγὴς τὸ Πνεῦμα ΣΟΥ καὶ τὰ πάντα ἐπιστρέφου εἰς τὸ χῶμα μέσον τοῦ ὁποῦτου ἔγιναν.

Λέγει ἕνας ἄνθρωπος Ζεῖ. Πῶς ζεῖ ὁ Ἄνθρωπος; Ἐχομεν τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς Ἄνθρωπον, τὴν συντήρησιν τοῦ ὕλικου τοῦ σώματος μέ ὕλην, αἰθερική ζωϊκότητα - αἰθερικότητα, τὴν δημιουργίαν τῆς προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως ἑνὸς ἀνθρώπου, δηλαδή, τὴν χρησιμοποίησιν τῆς οὕτω καλουμένης Ψυχικῆς ὕλης σάν Ψυχικὸ τοῦ σῶμα καὶ τῆς Νοητικῆς ὕλης σάν σκέψεως, γνώσεως, σοφίας. Αὐτὰ ὅλα εἶναι ἀποτελέσματα λήψεως χαρακτηριστικῶν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ὑπὸ τῆς ζωῆς αὐτῆς μορφῆς. Ὁ Ἄνθρωπος εἰσπνέει καὶ ζεῖ. Ἄς πάρωμεν μόνον αὐτὸ τὸ φαινόμενον καὶ ἄς ἀφήσωμεν τὰ ἄλλα φαινόμενα, τὴν αἰθερικήν εἰσπνοήν, τὴν Ψυχικήν καὶ τὴν Νοητικὴν εἰσπνοήν. Ἄς πάρωμεν αὐτὴ πού βλέπομεν, πού ἀντιλαμβάνομεθα σάν πηγὴ τῆς ζωῆς. Εἰσπνέει ὁ Ἄνθρωπος καὶ ἐκπνέει, σὲ κάθε εἰσπνοῇ τοῦ Ἀνθρώπου, μέρος τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ γίνεται Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἰσπνέει. " Ἐν ΑΥΤῳ εἴμεθα, ὑπάρχομεν καὶ κινούμεθα", μᾶς δίδει τὴν ζωὴν, ζοῦμεν διότι ΕΚΕΙΝΟΣ ζεῖ, εἴμεθα μέλος τῆς δικῆς ΤΟΥ ζωῆς, δημιουργοῦμεν μιά ξεχωριστὴ τώρα ὄντοτητα, ἡ ὁποία ὄντοτης στά διάφορα στάδια τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς δέν ἔχει τὴν Δύτάρκειαν. Διαρκῶς ἡ ζῶσα μορφή, προσωπικότης θά ἔλεγα ἀσφάνεται διὰ κάτι ἀκόμα τῆς λείπει, δέν μπορεῖ νὰ προσδιορίσῃ ὅμως τί πραγματικῶς τῆς λείπει.

ΕΚΕΙΝΟΣ δίδει χωρὶς νὰ παύρη. Τὸ τέκνον παίρνει καὶ δέν ἐνδιαφέρεται νὰ δώσῃ. Αὐτὸ εἶναι πού στερεῖ τὸ τέκνον τὴν θεῖαν Δύτάρκειαν. Σὲ κάθε εἰσπνοῇ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ γίνεται ἡμεῖς. Αἰῶνες παρέρχονται ὡς τὴν στιγμήν πού ἡμεῖς θά θεωθοῦμεν. Ἄναμένει, δέν βιάζεται καὶ χαρὰ γίνεται στοῖς ἄγγέλους στοὺς Οὐρανοὺς δι' ἕνα πού ἐπιστρέφει, λέγει τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐπαναλαμβάνω, σὲ κάθε εἰσπνοῇ μας τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, γίνεται ἡμεῖς τὸ ἀντιλαμβάνομεθα αὐτό; Σὲ κάθε εἰσπνοῇ μας ἡ ζωὴ γίνεται ζωὴ μας. Μέσα στὴν θεῖαν Πανσοφίαν δημιουργεῖται ὁ Νοῦς. Θεῖα φύσις καὶ Ὑπερουσία καὶ ἰδική μας πού μπορούμεν νὰ τὴν κάμωμεν δική μας σκέψιν, διαλογισμὸ. Τὸ γνωρίζομεν;

Αἰῶνες λέγω παρέρχονται καὶ κάποτε ὁ Ἄνθρωπος θεώνεται. Πρὸς ἰκανοποίησιν ποῦ; Τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ἢ ἡμῶν τῶν ἰδίων;

Στὴν ἐπιστροφὴν ἔχει τὴν ἀπαίτησιν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ νὰ ἐκμηδενισθῶμεν μέσα ΤΟΥ, νὰ ἀφομοιωθῶμεν ἀπολύτως μέ ΑΥΤΟ ἢ θάλει τὴν ἰδικήν μας ὄντοποίησιν καὶ θέωσιν ταυτοχρόνως;

Ἄν δέν ἦτο αὐτὸ δέν θά ὑπῆρχε μέσα εἰς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ἡ θεῖα Παναγάπη, Παναγοθεῖτης. Ἄν αὐτὸ δέν ἦτο μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ δέν θά ἦτο εἰς τὴν Δύτάρκειαν, Δύτάρκειαν ὅμως ὅχι ὑπὸ τὴν γνωστὴν τοποχρονικήν τῆς ἔννοια τοῦ κάτι μοῦ λείπει, τὸ ἀποκτῶ καὶ τὸ ἔχω, ἀλλὰ τὸ εἶμαι. Φυσικὰ χρειάζεται, πολὺς διαλογισμὸς διὰ νὰ ἀντιληφθοῦμεν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ τὴν ἀγάπην πρὸς ἡμᾶς, τὸ τί δίδει καὶ ποτέ τίποτε δέν ζητεῖ.

Ἡμεῖς ὡς ἐρευνηταί τῆς Ἀληθείας ἔχομεν ἀποφασίσει τὰ κουρισμένα καὶ δακρυσμένα μάτια μας ἀπὸ τὴν σκόνην τῆς ὕλης νὰ τὰ καθαρῶσμεν νὰ τὰ ξεκουρῶσμεν γιὰ νὰ δοῦμεν τὸ φῶς, γιὰ καθαρῶς ἰδικόν μας συμφέρον.

Ὅταν κἀνωμεν τές καρδίεές μας καθαρές διὰ νὰ μπορέσῃ ἡ Παναγάπη νὰ χρησιμοποίησῃ τές καρδίεές αὐτέες σάν φάρους τοποχρονικοὺς αὐτῆς τῆς Παναγίας, σάν φῶς, δι' ἡμᾶς εἶναι ἀγαλλίασις. Διὰ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ χαρὰ; Εἶναι ἀνάγκη; Ὁχι. Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ μέ τὴν προέκτασίν μας τὴν τοποχρονικήν δέν ἔχει ζημιωθῆ σὲ τίποτε καὶ μέ τὴν ἐπιστροφὴν μας καὶ πάλιν τίποτε δέν κερδίζει, διότι, αὐτὸ πού εἴχαμε ὀνομάσει θεῖαν Δύτάρκειαν δέν λιγοστεύει καὶ δέν μεγαλώνει.

Ὅμως, ἡμεῖς, τόσον ὡς θεῖα Μονάς ἐμυτὸς ὕσον καὶ οἱ προεκτάσεις τῆς εἰς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν Ψυχῆ αὐτοεπιγνώσεως ἐπιστρέφοντες στὴν θεῖαν ἀγαλλομέθα. Τίποτε δέν ἔχομεν νὰ ζημιωθοῦμεν, τίποτε δέν ἔχομεν νὰ ἀπαρηθῶμεν. Ὅταν βροῦμεν

τήν έντός ήμῶν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, τά πάντα θά μᾶς προστεθοῦν. Αυτό εἶναι δέξιμα καί μία μεγάλη Ἀλήθεια.

Ἔστε, ὁ έρευνητής τῆς Ἀληθείας τίποτε δέν ἔχει νά ἀπαρηθῆ. Ἡ ὕλη, θά εἶναι πραγματικά δική του, προηγουμένως ἦτο σκλάβος της, τώρα εἶναι ὁ κύριος της.

Πότε εἶναι δική του, όταν εἶναι σκλάβος της ἢ κύριος της;

Θά πρέπει ὅμως ὀπωσδήποτε νά ἀπαλλαγῆ ἀπό τοποχρονικά ψευδαισθήσεις καί γοητείας. Ποτέ ὅμως μία γοητεία ἔδωσε τήν ἱκανοποίησιν; Ποτέ μία ἐπιθυμία, ἀποτέλεσμα μιᾶς γοητείας ἔχει δώσει εἰς τόν ἄνθρωπον τήν εὐτυχίαν; Ἡ ἐπιθυμία σάν μέσον εἶναι καλή. Ὄταν μελετηθῆ αὕτη ἢ κατάστασις θά δοῦμεν ὅτι εἶναι μία ἀναγκαία κατάστασις μέσα στωσ τοποχρονικούς κόσμους τῆς Χωριστικότητος. Ὅμως όταν εἶναι γοητεία εἶναι πόνος, ἀπόγνωσις, Ἄν δέν ἱκανοποιηθῆ κόσμος καί ἀπόγνωσις ἄν ἱκανοποιηθῆ.

Μελετήσθε τό φαινόμενο αὐτό. Ἔστε, πάντοτε ἐπιθυμία καί σκέψις πρέπει νά εἶναι κάτω ἀπό προκαθορισμένο σκοπό καί κάτω ἀπό τήν βούλησιν τοῦ ἑαυτοῦ σας Ψυχῆς ἡύτοεπίγνώσεως καί ὄχι σκλάβωμα τῆς προσωπικότητος ἡύτοεπίγνώσεως ἑαυτοῦ σας ἀπό τά φαινόμενα τά τοποχρονικά. Ὄπωσδήποτε τά τοποχρονικά φαινόμενα διαρκῶς ἀλλάζουν καί ἡ γοητεία ἀλλάζει καί οἱ σκοποί ἀλλάζουν, σεῖς ὅμως πάντοτε εἶσθε οἱ ἴδιοι σάν ἡύτοεπίγνωσις. Ἀλλάζει ὁ κατώτερος ἑαυτός προσωρινή προσωπικότης ἡύτοεπίγνωσις γιά νά μετατραπῆ σέ ἴσνιμη προσωπικότητα ἡύτοεπίγνωσιν καί νά ξαναμετατραπῆ σέ Ψυχή ἡύτοεπίγνωσιν. Τό κοινόν ἡμεῶν, εἶναι, ὁ ἑαυτός σας ἡύτοεπίγνωσις. Αυτό θά πᾶρετε σάν θετικό σημεῖον σάν ἑαυτόν σας καί ἀπό τό σταθερόν αὐτό πλέον σημεῖον θά πρέπει νά ἐλέγχετε, νά γνωρίζετε, νά κυβερνᾶτε, τό κάθε τι μέσα εἰς τό φαινόμενο τῆς ζωῆς ἑαυτό σας μέχρις ὅτου τά τοποχρονικά δώσουν τήν θέσιν τους στή πραγματικότητα καί εἰσέλθετε εἰς τόν πραγματικόν σας ἑαυτό Ψυχή ἡύτοεπίγνωσιν, τόσον έντός τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς ὅσον καί ὡς Ζωῆς.

"Στῶμε καλῶς ἐν ΚΥΡΙῶ πάντοτε".